

Cseke Szabolcs

TRIPTICHON

1. „Hasonmás” dal

Adj erőt, megnevezhetetlen,
Bennem s kinn lakozó nagy ÚR!
Kivel megharcol gyenge jellem,
Mielőtt – netán – megigazul.
Forgács időt, maroknyi évet
Kérek a kényes öröklétből;
Nem keskenyedik tündöklésed:
Árnyékod lábaid elé dől.

Jelet hagyni a jeltelenről,
Kiabálva a nyelvtelenből,
Ugyan ki tenné helyettem meg?

Aztán, mint homokvárra pára,
Borítsad fátylad únt szeánszra...
De addig légy velem emberebb!

2. Vihar után

Félkörívben szivárvány-sztráda:
Cseppseregletbe bújt özönvíz.
Számolok:nulla!... egykét... öt... tíz!
Hány vihar juttat Ararátra?

Fűvön, levélen milljom gyöngyszem —
Szikrázik Világ-páva tolla;
Friss remény indáz, illatozva
Tör utat bárkamély közönyben.

Cincognak tört holdak, csillagok.
Titkokra TITOK nyit ablakot,
Rendet rak szétdult műhelyében.

Spirálkarjában fraktál-Éden,
És nézd csak, hopp! Mi vagyunk éppen
A ránk mutató ujjbegyében.

3. Credo

Gyökér közt fagykígyó sziszeg
Éleződnek a fegyverek
Tépett lomb őrizgeti még
Lopott almányi szégyenét
Felugatnak a ködkutyák
Lélek ölts melegebb ruhát!
Ne hagyd kihűlni hitedet!
A Remény jön a víz felett

Bősze Balázs

„ÖrüljeteK velem, mert megtaláltam..”

(Lk 15,5; Jézus Szentséges Szívének napjára)

A fennsíkra Isten terített
abroszt, zöld a kedvenc színe.
Magányos fenyők a figyelők.
Őrizők minden kőre,
amit erre dobott partra
a rohanó patak,
kergeti, kergeti az
ezüstös pizstrángokat.

A fák között hatalmas
kutyák hűsölnek.
Készen várva medvére,
hiúzra, farkasra.
A bárányok a hegyi
fütengerben legelve,
ringva,
s ha egy, csak egy is
elkóborol,
gyerek csobán indul érte
fütörészve, gondtalanul.

A nyílt tűzön puliszka fő.
Bádögbögrében orda,
zsendice.
A fenyővizes butykost
torokra gombolja a hajnal.

A fák közül, a tüskésből
a fiú jön, jön, jön
az elkóborolttal.

Számvetés

A gulya eltűnt.
Nem lengi be porfelhő
Pordány utcáit, tereit,
a kút - elapad vizét
őrzi a föld alatt.

Kakasszó riaszt,
meg kutyaugatás.
Felkel a Nap is;
mindent eltölt
a szomjúság.

Szétmálló élet rohanó
percein süvöltve,
kinyílik az almafavirág.
A szerelem gazdátlan,
Mint mélyen lehajló ág!

Avarszönyegen

Ahol hullámok hátán,
olvadó jég pattanásán
utak futnak a hegynek,
sűrűsödő ködnek,
kihajtott gallérú kegynek,
s a szerpentin
nem holmi papírszalag;
Várisra mutató részeg
meredélyek,
beépített gödrök,
szárazon ropogó gallyak.
Fényhídon
az apostolok érkeznek
billegve,
tűlevélen mezítláb
sziszegve,
erdő ligetében
tisztáson tanya,
gerendákból épített
zord kalyiba –
ott harapnak húsodba
az emlékáruló
pribékek,
koronádra rőt avart
hullató csibészek.
Lábaid bilincset
köszörüld
hegyi köveknek,
lelked hegedő sebeit
a nyárvégi langyos
estnek!